

Basel, 10. November 1548

An Hieronymus Baumgartner

UB Cambridge Add. 712, Nr. 81.

S. Literas tuas, praestantissime vir, vnà cum magnifico amplissimi vestri ordinis honorario, 5 idus Nouembris, hilari et gratissimo animo accepi, neque mihi munus ipsum, quanquam et liberalissimum et cum merito tum expectatione mea longe maius, tam iucundum est, quam propensae tantorum virorum etiam in absentem, et, nisi fallor, quorundam partim aperits obtrectationibus, partim claudestina, et (sic enim fata mea ferunt) sub benevolentiae laudationisque specie latitante inuidia, in odium, quantum quidem in ipsis fuit, adductum, voluntates. Quas ego mihi dedicatione Isocratis, si forte offensae essent, vel reconciliare, vel, si eaedem perstitissent, retinere studui: nullum aliud praemium magnopere venatus, ne a senatu quidem, multo minus a te aut Doctore Iulio, quorum huic, vt priuatim de me bene merito, tibi autem vt communi omnium studiosorum patrono, et a me quoque non alieno, quicquid possem officij tribuendum existimabam. Sed illud me in primis mouit, quod superioribus annis Norimbergae ita publicè priuatimque acceptus fueram, vt et memoria beneficiorum ostendenda, et discessus meus mihi defendendus esset. de quo quid quisque sentiat, mihi praestandum non est. Hoc scio mihi fuisse propositum, vt impetrato eo stipendio et Musaeo, quibus αὐταρκῶς studia colere posse videbar, nihil amplius requirerem. Sed extiterunt quidam, qui meam simplicitatem et bonitatem, sua peruersa calliditate aestimantes dictitarent, me nescio quid spectare aut conari. ortae quoque de me suspitiones sunt earum rerum (vt absens postea cognoui) quarum nulla vnquam cogitatio in animum meum inciderat. et cum haudquaquam inuidiose viuerem, neminem vel dicto vel facto (sciens quidem et volens) offenderem, in meis laboribus et studijs me beatum existimans, et non inhumanitate aliqua, sed vt meo exemplo et praeSENTIA discipulos ad studiorum assiduitatem incitarem, raro in conspectum hominum prodirem: eam inuidiam nescio quorum, maleficorum certe hominum, qui quoquis supplicio cohercendi essent, subij, vt, qui locus quietis et tranquillitatis plenissimus fore videbatur, in eo maxima molestiarum et turbulentissimae tempestates existerent, quas nisi necessaria et salutari fuga declinassem, ἀνηκέστοις κακοῖς περιπεσόντα cum ignominia fortasse (mirificus enim est ὁ μυριοτέχνης) peremissent. Adeò autem nemo erat qui me iuuare in magno et animi angore et vitae periculo constitutum posset (voluntatem quidem non defuisse multis existimo, D. Leonhardo Tuchero in primis, cuius in me beneficentiam et summam humanitatem satis praedicare non possum) vt plerique deriderent, plerique obiurgarent vt mentis errore affectum ex immodico studio: aut ita consolarentur, vt Aetnaei illi fratres Polyphemum, nonnulli etiam, homines suaves illi quidem, sed non ita eloquentes vt sibi videbantur, quoniam dijs ita visum esset scilicet, mihi pereundum esse pro auctoritate asseuerarent. Quorum ego σαρκασμοὺς et in amicitiae simulatione hostiles animos, minoris feci quam salutem meam, quae et diuino et humano iure tantisper tuenda est omnibus, dum vel necessitas coegerit vel honestas monuerit, eam esse deserendam. Alioqui mihi nihil fuisset optatus quam in vestra florentissima et humanissima republica, quam ex animo semper et amauit et amare nunquam desinam, aetatem in eo loco et fortuna exigere, qua nihil amplius exoptabam. Sed spero me bonis et prudentibus viris esse excusatum, ἔτσι τε πὸς φῶς (si tamen id non iamdudum factum est) τὴν ἀλήθειαν χρόνος. Gratias autem immortales ago senatui vniuerso, non modò pro hoc honorario, sed, ac multo magis etiam, pro singulari benevolentia et beneficijs, quae mihi superiori tempore liberaliter praestiterunt. Et quanquam non video quid a me infimae sortis homine officij in tantos viros, omnibus et animi et fortunae

bonis cumulatos, proficisci possit: tamen, quantulumcunque id erit quod potero, quo cunque tempore aut loco, vel publice vel priuatim a bonis viris vestris ciuibus opera mea requiretur: summa et voluntate et fide gratum animum declarabo. Tuae etiam humanitati, praestantissime vir, plurimum debo, qui, in tanta eruditione et autoritate, ineptias meas, (quae ipsi mihi certè minime satisfaciunt, sed emendabuntur, si vita suppetet) boni consulueris, et offerre et commendare senatui non sis dignatus. Quo quidem officio me tibi summa obseruantia deuinxisti, iam olim tui, propter excellentem eruditionem, pietatem et propensam in studiosos homines voluntatem, obseruantissimum. Vale. Basileae. 4 idus Nouembris Anno 48.

Hieronymus Wolfius.